

РЕШЕНИЕ

№ 17777

гр. София, 11.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6900** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия.

Образувано е по жалба на А. И. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], чрез адв. М. А. срещу Отказ за продължаване на срока на издаденото разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно оръжие с рег. № 229000-11038/28.05.2025 г., издаден от Началника на 05 РУ - СДВР.

В жалбата се излагат твърдения, че постановения отказ е необоснован и издаден в противоречие с материалноправните разпоредби. Посочва, че обстоятелствата, при които е било издадено първоначалното разрешение, не са се променили. Твърди, че продължават да съществуват реални и конкретни рискове за живота и здравето на А. П., свързани с трудовата му дейност и ежедневната му среда. Излага, че към момента е назначен като шофьор на специализиран тежкотоварен автомобил в дружеството „ЕМИ 331 ТРАНС“ ЕООД и служебните му задължения включват управление на автомобил за превоз на товари и пътници, включително в райони и при обстоятелства, които повишават риска от посегателства. В този смисъл съгласно длъжностната характеристика, е задължен съм да охранява товарите, да носи парични средства и да контактува с контролни органи, включително при превоз в зони с повишен криминален риск. В допълнение се изтъква, че П. живее в квартал с установена висока престъпност, включително множество случаи на грабежи, кражби и нападения над граждани. Моли съдът да отмени обжалвания административен акт, претендира разноски – възнаграждение за оказана правна помощ.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А.. Поддържа жалбата.

Допълнително депозира писмени бележки по съществуващото на спора.

Ответникът - Началника на 05 РУ-СДВР, редовно призован, не се представлява, представя писмени бележки, чрез процесуалния си представител, който счита жалбата за неоснователна. Депозира писмен отговор на жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като прецени допустимостта на жалбата, наведените в нея основания за оспорване и извърши цялостна проверка на законосъобразността на административния акт с оглед разпоредбата на чл.168 от АПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е започнало въз основа на подадено заявление № УРИ 140500-1515/16.04.2025 г. от А. И. П. до началника на 05 РУ-СДВР с искане за продължаване срока на валидност на издаденото му разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, пистолет марка „Г.“, мод. 17, кал. 9x19 мм. с № WFV924 за самоотбрана.

Към заявлението са приложени: декларация по чл. 87, ал.1, т.4 от ЗОБВВПИ; Удостоверение от НСС, в уверение, че срещу лицето няма данни за обвинение по неприключили наказателни производства; свидетелство за съдимост; медицинско удостоверение, че не се установяват психични заболявания на лицето към момента на прегледа, удостоверение за годност на оръжие, протокол за изразходвани боеприпаси.

Служебно е извършена проверка на останалите изисквания на закона, а именно чрез Докладна записка от 24.04.2025 г. на началник група „КОС“ - 05 РУ – СДВР; Докладна записка от 05.05.2025 г. от ОР И. Н.; Докладна записка от 08.05.2025 г. на началник група „КОС“ - 05 РУ - СДВР относно извършена проверка по постъпилото заявление с вх. № 140500-515/16.04.2025 г., в които е посочено, че от направена справка в информационните масиви на МВР за лицето има въведен данни за криминални прояви; лицето не се издирва; срещу него няма постъпили сигнали за нарушение на обществения ред, няма данни за постъпили сигнали по ЗЗДН и не представлява оперативен интерес. От тези писмени документи е видно и че оспорваният живее на посочения от него адрес със семейството си; има създадени условия за съхранение на оръжие; няма данни да е обвързан с лица от криминалния контингент, както и да е извършвал противообществени или криминални прояви; няма данни да е участвал в престъпни групировки; данни и сигнали за психични отклонения и не са постъпвали и няма данни за наложени мерки по ЗЗДН.

Въз основа на тези докладни записки началник група „КОС“ при 05 РУП - СДВР с докладна записка рег. № 140500-1515/2025 г. е предложил на началника на 05 РУП - СДВР да разгледа преписката и да бъде взето отношение относно заявената административна услуга.

С писмо рег. № 229000-9768/13.05.2025 г., г-н П. е уведомен съгласно чл. 83, ал.2, вр. ал.1 от ЗОБВВПИ за започнало производство по издаване на отказ за издаване на разрешение, на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, като му е дадена възможност в 30-дневен срок да направи писмени допълнения или възражения във връзка със започнало производство по издаване на отказ за достъп до огнестрелно оръжие и боеприпаси за него съгласно чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Жалбоподателят се е възползвал от дадената му възможност и е внесъл допълнителни мотиви с Вх. № 140500-1911/2025 г, като заявява, че: „оръжието ми е необходимо за отбрана и самоотбрана и самозащита на мен и моето семейство, както и на недвижимо имущество“.

Във връзка с депозираният възражение, началник група КОС – 05 РУ - СДВР е депозирал

Докладна записка на 23.05.2025 г. до ответника, с която е предложил преписката да бъде разгледана и взето отношение по компетентност, съгласно ЗОБВВПИ.

Ответникът по делото, след като се е запознал с административната преписка, е издал оспореният Отказ рег. № 229000-11038/28.05.2025 г. относно Продължаване на срока на издадено разрешение за носене, съхранение и употреба на късо нарезно оръжие - пистолет марка „Г.“, мод. 17, кал. 9x19 мм. с № WFV924 /с цел самоотбрана/.

За да мотивира отказа си, началникът на 05 РУ - СДВР е посочил, че притежаването на огнестрелно оръжие, с оглед на високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини. Самото желание на жалбоподателя да разполага със средство за самоотбрана далеч не обосновава необходимостта същото да носи оръжие, доколкото хипотетична опасност, налагаща самоотбрана, съществува за всеки член на обществото. Твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Посочил е също, че предвид разрешителния характер на процедурата, административният орган не е задължен да издирва такива причини и обстоятелства, установяващи потенциалната необходимост на заявителя.

Мотивирал е отказа си, като е приел, че в тежест на А. П. е да обоснове - заяви и подкрепи с убедителни доказателства, необходимостта от притежаване на огнестрелно оръжие. Хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗОБВВПИ (самоотбрана) визира крайна мярка за опазване на обществено значими блага.

В тази връзка е прието, че от посоченото от оспорващия не се установяват данни за съществуваща реална заплаха, която не може да бъде избегната или преодоляна по друг начин.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства материалите приобщени към административната преписка и тези приложения към жалбата – трудов договор № 001/17.06.2025 г. и длъжностна характеристика на длъжността: шофьор.

Разпитан е допуснатия свидетел М. П. Я.. В показанията си свидетелят твърди, че познава жалбоподателя повече от 10 години и почти всеки ден се виждат, приятели са и бивши колеги. Работили в един период в транспортни фирми и е изпълнявал като неговата длъжност. Знае, че е шофьор на специализиран автомобил - пътна помощ и извършва превози на автомобили и техника. Повече от работното му време е сам. Случвало се е при по тежки ситуации да му съдейства. Работното му време е нерегламентирано, по- всяко време на денонощието. Случвало се е да се носят понякога и пари, но това зависи от съответната ситуация. Случвало се е да минава по-опасни райони, крайни квартали. Доколкото знае, се е опасявал, има рискове във всяка една работа. Заявява: „Той живее в крайните блокове край полето и там е рисков район. Живее си на адреса. Сподели ми, че последните 1-2 години е имал по-фрапантни случай с некоректни клиенти, които са били агресивни. От 5-6 години работи тази работа. Доколкото знам в момента работи същата работа. Той е спокоен човек и уравновесен човек. Категорично не знам да е злоупотребявал с оръжие.“

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 83, ал. 6 от ЗОБВВПИ четиринадесет дневен преклузивен срок, от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен, в кръга на предоставените му от закона правомощия.

Съгласно чл. 58, ал.1, т. 10 от ЗОБВВПИ, посочен като правно основание за издаването на оспорената заповед, Разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Предвид посочената правна регламентация, настоящият състав на АССГ намира, че законосъобразно административният орган е издал заповедта за отказ от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие на жалбоподателя. За да издаде оспорения акт, правилно административният орган е съобразил, че жалбоподателят не е посочил доказателства за съществуваща заплаха за здравето и имуществото си, налагаща необходимостта от придобиване на огнестрелно оръжие за самоотбрана.

Нещо повече - в искането, с което е бил сезиран органът, А. П. не е изложил наличието на такива предпоставки и не посочил конкретни твърдения във връзка с необходимостта от придобиване на оръжие за самоотбрана, които в последствие да бъдат установени и доказани в съдебното производство. Тук следва да се посочи, че изложеното в депозираното от оспорващия възражение пред ответника по никакъв начин не обосновава носеното на оръжие за самоотбрана.

Законът възлага в тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение, да докаже необходимостта си от използване на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана. При липсата на фактически твърдения и представени доказателства за необходимост от снабдяване с оръжие за самоотбрана, не са налице предвидените предпоставки за постановяване на облагодетелстващ (разрешителен) административен акт по искането на жалбоподателя. Не са ангажирани доказателства, които да обуславят служебна необходимост от закупуването и носеното на късоцевно оръжие от оспорващия.

Според чл. 6, ал.1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ, с оглед на предназначението огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни или за граждански цели. За служебни цели - охрана на собствеността, за самоотбрана, както и за други разрешени дейности, могат да се придобиват и съхраняват късоцевни огнестрелни оръжия - пистолети и револвери с дължина на цевта до 30 сантиметра и до 100 броя боеприпаси за всеки калибър и модел огнестрелно оръжие, дългоцевни огнестрелни оръжия с гладкостенна цев, която е с дължина под 51 сантиметра, и до 50 броя боеприпаси за всеки калибър и модел огнестрелно оръжие. За граждански цели - самоотбрана, лов, спортни дейности, учебни стрелби, колекциониране и като реквизит за театрални, филмови и други постановки, могат да се

придобиват и съхраняват: огнестрелни оръжия за самоотбрана - късоцевни огнестрелни оръжия - пистолети и револвери с дължина на цевта до 30 сантиметра и до 50 броя боеприпаси за всяко огнестрелно оръжие; огнестрелни оръжия за лов - дългоцевни огнестрелни оръжия с гладкостенна цев, която е с дължина над 51 сантиметра, и до 300 броя боеприпаси за всяко оръжие, и дългоцевни огнестрелни оръжия с нарезна цев и до 100 броя боеприпаси за всяко оръжие; огнестрелни оръжия за спортни дейности - всички видове късоцевни и дългоцевни огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, необходими за осъществяване на съответната спортна дейност; огнестрелни оръжия за културни цели, използвани за филмови и телевизионни продукции, театрални спектакли и други културни прояви - всички видове късоцевни и дългоцевни огнестрелни оръжия и автоматични огнестрелни оръжия, обезопасени от сработване по предназначение по реда на чл. 91, ал. 3, и халосни боеприпаси за тях; огнестрелни оръжия за колекциониране - всички видове огнестрелни оръжия, които не са идентифицирани като културна ценност по смисъла на Закона за културното наследство и които са обезопасени от сработване по предназначение по реда на чл. 91, ал. 3, и боеприпаси за огнестрелни оръжия.

При така установеното в закона различие между носенето на оръжие за служебни и за граждански цели, съображенията на жалбоподателя за незаконосъобразност на заповедта, предвид осъществяваната от него служебна дейност се явяват неоснователни. Показанията на св. Я. не разколебават този извод. От тях не се установява необходимостта жалбоподателя да притежава огнестрелно оръжие и служебните задължения и житейските ситуации, с които се „сблъсква“ не дават основание да се обоснове необходимостта от носенето на оръжие за служебни и за граждански цели.

След като в рамките на проведеното административно производство той не е обосновал необходимост от носене на оръжие за граждански цели, работата му като „Шофьор“ не съставлява причина да му се разреши носенето на оръжие за самоотбрана.

С чл. 58, ал.1, т. 10 във връзка с чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ обосноваването на необходимост от носене и съхраняване на оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е въведено като задължителен елемент от фактическия състав по издаване на разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. Следователно основна предпоставка за издаването на разрешение за дейностите по закона е наличието на основателна причина за ползването на оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели. Отсъствието само на това изискване е основание за постановяване на отказ да се издаде разрешение, без значение дали са изпълнени останалите критерии на закона. В случая доказателства за наличие на реална необходимост от придобиване и ползване на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана и самоохрана не са представени от оспорващия.

Заплахата не обоснована нуждата от самоотбрана - наличието на реална и непосредствена опасност за живота и здравето на заявителя или членове на неговото семейство е и практиката на ВАС: Решение № 12306 от 11.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 1706/2023 г., VII о., Решение № 13460 от 5.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12551/2017 г., VII о., Решение № 11167 от 4.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5046/2021 г., Решение № 13235 от 23.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8555/2021 г., VII о. Твърдените от жалбоподателя обстоятелства, основани на извършваната от него дейност, не доказват преки и лични заплахи за живота и личността му, не представляват самостоятелно основание за издаване на исканото разрешение, респ. подновяването на такова, съответно не

обосновават извод за законосъобразност на оспорения отказ.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема жалбата за неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и съобразно чл. 143, ал. 3 АПК основателна е претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, която съдът, в съответствие с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 200 лв. При определяне на стойност в минималният законово допустим размер съдът съобрази, че делото не представлява фактическа сложност предвид извършваните процесуални действия и доказателствения материал по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд - София град, III - то отделение, 60 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. И. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], чрез адв. М. А. срещу Отказ за продължаване на срока на издаденото разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно оръжие с рег. № 229000-11038/28.05.2025 г., издаден от Началника на 05 РУ - СДВР.

ОСЪЖДА А. И. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на /200,00 лева/ 102,26 евро /сто и две евро и 26 стотинки/.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: